

Перший різдвяний подарунок

Цього тижня світ був іншим. Він тимчасово змінився.

Чарівний пилок Різдва лише на мить заблищав на щоках людства, нагадуючи нам про те, що справді цінне і ким ми покликані бути.

Ми забули про свою одержимість перемогами, завоюваннями й війнами. Ми відклали свої драбини та бухгалтерські книги, повісили свої секундоміри та зброю. Ми зійшли з наших бігових доріжок та американських гірок і поглянули у бік Вифлеємської зірки.

Ми нагадали собі, що Ісус прийшов як немовля, народжене в яслах.

Я хотів би закликати нас нагадати собі, що Він і досі приходить.

Він приходить до тих, хто маленький, як дитина Марії, і бідний, як син теслі.

Він приходить до тих, хто такий юний, як підліток із Назарету, і такий забутий, як непомітна дитина у глухому селі.

Він приходить до тих, хто такий зайнятий, як найстарший син у великій родині, до тих, хто такий напружений, як учитель непосидючих учнів, до тих, хто такий стомлений, як той, хто не має де й голови прихилити.

Він приходить і дає нам себе самого як дарунок.

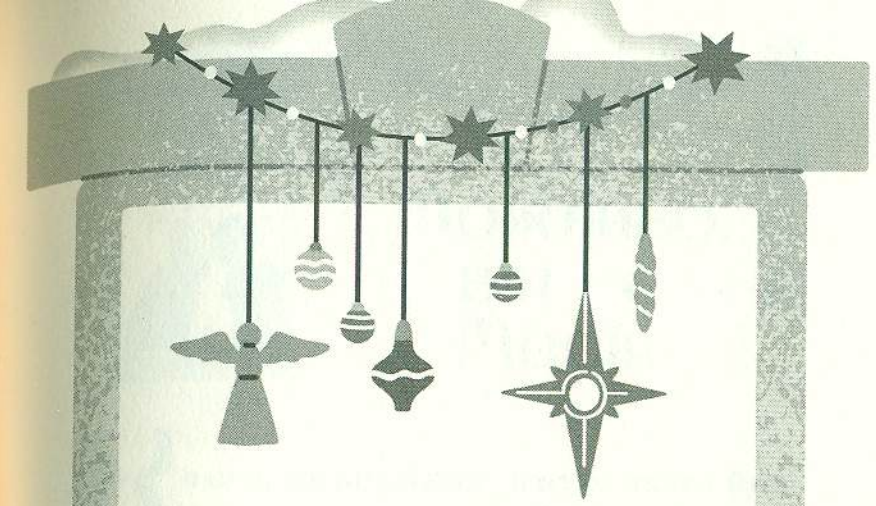
Захід сонця захоплює нас. Карибська блакить заспокоює наші серця. Немовлята зворушують нас до сліз. Віддана любов є окрасою нашого життя. Але заберіть все це – заберіть заходи сонця, океани, дитячі голоси та тендітні серця – і залиште нас у Сахарі, і ми однаково матимемо привід танцювати на піску. Чому? Тому що Бог з нами.

Він приходить до всіх. Він промовляє до всіх. Тож дозвольмо Йому промовляти до нас цього Різдва.

Подарувати
добре слово тому,
хто його потребує, –
це також вияв
служіння Богові.

Макс Лукадо

Різдво святкує прихід. Появу. Пришестя. Різдво нагадує, як Бог з'явився. Не з помпою, на янгольських колісницях чи з казковими феєрверками. А на ослі, поруч із теслею, в лоні селянської дівчини. Різдво вшановує найнезвичайніше рішення Бога: прийти, як звичайна людина.

І Різдво породжує запитання, чи Він все ще це робить. Чи з'являється Він серед звичайних людей у тихі хвилини життя. Ці історії про те, як Він торкається нашого світу.

Можливо, він і є Месія

Колись жив чоловік, життя якого було суцільним нещастям. Дні його були похмурими, а ночі довгими. Генрі не хотів бути нещасним, але туга його не полишала. Із плином років його життя змінилося. Діти виросли. Сусіди віддалилися. Місто здавалося непривітним.

Він вирішив запитати свого священника, у чому ж справа.

– Можливо, я скоїв якийсь гріх, і тому тепер нещасливий?

– Так, – відповів мудрий пастор. – Ти згрішив.

– А що це може бути за гріх?

– Духовна сліпота, – пролунала відповідь. – Один із твоїх сусідів – це переодягнений Месія, а ти його не розпізнав.

Старий чоловік вийшов із кабінету приголомшений. «Месія – один із моїх сусідів?» Він замислився, хто ж це може бути.

Том, м'ясник? Ні, він занадто ледачий. Мері, моя кузина, що живе неподалік? Ні, занадто